O breșă în zidul impenetrabil al omului

On Martie 17, 2013

Dă o notă aparte personalității tale, fără să abandonezi acea aprofundare analitică a "Omului" din tine.

Eram bântuit de gânduri esențiale venite nu știu de unde, nici cum. De acele gânduri nemărturisite ascunse în taina unor șoapte aruncate-n timpul nopții, până când i se năzare câte unuia, neliniștit, să alunece din clepsidra unui ceas invizibil, ca apoi să dispară în neant. Nu mi se mai întâmplase niciodată așa ceva. N-am fost în stare să percep nimic pe-atunci.

Astfel, ajungeam la explicații pur științifice, cauza unei doze variabile de subiectivitate, dar care nu spuneau nimic despre existența vreunui fenomen al retrăirii unor sentimente inacceptabile sau despre natura vreunui fenomen social.

Ce explicație puteam să dau acestui fapt spontan, acestei uniuni simbolice absolute, și totuși fragile, cu vreo altă experiență extraordinară și revelatoare care mă impulsiona să fiu ceea ce sunt? Mă simțeam de parcă ar fi trebuit să concep o poezie autentică din visele unei existențe obscure, înduioșătoare și meditative, a cărei esență, locuind ca un martor tăcut în centrul unui univers finit, nu putea fi cuprinsă și înțeleasă decât prin intermediul credinței într-un fantezist „adevăr superior".

Totul în mine exprima o adâncă neliniște, ca un semnal de alarmă. Un torent de lumini și umbre care ricoșau fără încetare în "semnificativ", în tot ceea ce mă reprezenta ca om, îmbogățindu-mă cu noi ecouri, cu noi nuanțe, cu noi sensuri ale unei vieți susceptibile de o evoluție fără precedent, cu noi perspective asupra conștiinței - pe care în starea de "trezire" nu le acceptam ca fiind reale.

De parcă m-aș fi situat în vecinătatea unei linii de înaltă tensiune care risca să se prăbușească, iar această prăbușire necontrolată tindea să producă alte efecte decât cele avute în vedere inițial. Era ceva periodic. Bizar, intram într-un *stand-by* alunecos, într-un fel de așteptare de dinainte ca totul să se petreacă, o așteptare nedefinită a ceva ce nu știam când se va termina. Când visezi se întâmplă să suporți realitatea prin intermediul unei ficțiuni care funcționează după logica non-sensului.

Leadership: Îți poți asuma izolarea într-un destin ieșit din comun sub aspectul unui urcuș spre desăvârșire care nu cunoaște decât limita recunoașterii unui adevăr superior?

Trebuie să fi existat ceva, izolarea, impresia de irealitate, ca aceea dintr-un castel medieval olandez bântuit de duhuri rele, în comparație cu modul în care percepeam ceea ce mi se întâmpla. Evenimentele din jurul meu, trecerea timpului și evoluția mea. Şi poate ceva mai profund, un fel de sfâșiere, o breșă în zidul aparent impenetrabil al Ego-ului meu.

Eram mai aproape de adevăr decât presupunem la început. Mă agita acest *imprévisible* cu multe fațade, această ușoară maladie a neobișnuitului, greu de diagnosticat, greu de tratat în faze avansate, această tensiune ciclică care mă consuma, perturbându-mi profund existența. De fapt, situația prin care treceam putea fi percepută drept urcușul spre o desăvârșire care a început cu izolarea într-un teritoriu aseptic al imaginației sterile și se continua cu un mic șiretlic al Egoului, o programare a conștientului de a privi numai prin filtrul "trezirii dintr-un vis foarte viu". Încă mă întreb cum a putut mintea mea să creeze o poveste așa de ciudată.

Înlănțuit în mijlocul frământărilor interioare pe care nu le putem exprima cu ușurință, descopeream de fiecare dată câte ceva nou în legătură cu mine însumi. Lucrul acesta se întâmpla încetul cu încetul, pe măsură ce-mi scăpa întâmplător câte un gând din acela tentant care îți face cu ochiul numai în starea de transă.

Astfel am ajuns să trec printr-o perioadă decisivă de tranziție a vieții, a cărei undă de rezonanță încă mai freamătă cu intensitate în mine.

Nu trebuia să abandonez nicidecum acea aprofundare analitică a "Omului" din mine, cu luminile și umbrele lui. Ci, să încerc să dau formă gândurilor care mă loveau, ca fierarul care bate fierul înroșit în foc, să le atribui un anumit înțeles, superior, încât să mă ajute să mă asum pe mine însumi, să scot la iveală și să valorific partea necunoscută din mine.

Singurul adevăr care m-a înfiorat profund, principiul esențial de viață care m-a eliberat dintr-o închisoare mentală, dintr-o cușcă imaginară care ardea mereu cu aceeași putere, singurul soare accesibil doar minților înalte, a fost următorul: atitudinea și intenția cu care adresam întrebări și căutam răspunsuri la tot ce mă frământa îmi influențau în mare măsură fondul percepției realității numite societatea umană.

Leadership: Există cu adevărat o "stângă" și o "dreaptă" în tot ceea ce te definește, puse pe seama unei vulnerabilități care nu favorizează acțiunea bazată pe mai multe planuri temporare?

Treci printr-o perioadă de tranziție decisivă pentru viața ta? Totul în tine exprimă o adâncă neliniște? Ai senzația că intri într-un fel de așteptare nedefinită a ceva ce nu știi când se va termina? Ești lovit de impresia de irealitate? Ce înțeles poți atribui gândurilor care te lovesc neîncetat? Simți că ești înlănțuit în mijlocul unor frământări pe care nu le poți exprima cu ușurință?

Acolo unde nu se vede aproape deloc o urmă, un indiciu, un semn distinctiv, sau măcar un efect al propriilor tale manifestări, acolo unde pur și simplu nu îți poți focaliza interesul asupra propriei tale cunoașteri și înțelegeri nu se poate înregistra niciun progres, nicio întregire a "tabloului" care dă notă aparte personalității tale - în luxurianta existență a evenimentelor.

Acest lucru denotă faptul că nu există cu adevărat o "stângă" și o "dreaptă" în tot ceea ce te definește, ci mai degrabă, ceea ce se poate numi un *stand-by* , o așteptare nedefinită a ceva ce nu știi când se va termina. Stanga si dreapta simbolizeaza doua sensuri alternative de strabatut spre atingerea unui anumit nivel de conștientizare a realității, dar ele nu se pot concretiza intr-o singura valoare numita "indice flux de eveniment" care sa pretinda o permanenta concentrare asupra actiunii directe.

Fii în concordanță cu facultatea excepțională de a fi un observator profund al realității care te inițiază în a te cunoaște, fără să arunci lumini necruțătoare asupra tuturor aspectelor nemaiîntâlnite în existența ta care ar putea să exercite o dominare nefavorabilă. Doar astfel vei putea să dărâmi orice zid din drumul sinuos spre desăvârșirea potențialului tău.

Vei putea să dai ultimele lovituri de spadă în apusul a ceea nu te reprezintă, acelei forme indispensabile de experiențe de viață, săracă în conținut, neprielnică, care determină anumite stări de disconfort, reacții adverse, înclinații total aiurea.

Examinarea ta atentă ar putea să evidențieze existența unei structuri complexe de decizie bine poziționate în cadrul propriei tale existențe? Sau te regăsești într-o permanentă stare de

tensiune între ceea ce contează și ceea ce doar aparent contează?

Toate trăirile, toate situațiile și experiențele prin care treci, luminoase sau întunecoase, te impulsionează să fii ceea ce ești, orientându-te constant ori spre acele stări de anxietate, care te macină, care te târăsc mereu în jurul aceluiași sentiment de neputință. Sau, dimpotrivă, spre acele stări prietenoase de " *a fi* ", care îți maximizează toate resursele și performanțele sistemului tău de funcționare.

Experiența trăirii prin căldura inimii care dă viață cuvântului scris se desfășoară pe două planuri temporare: un joc al imaginației din care nimeni nu mai poate scăpa (pătrunzând, cu un întreg alai de sentimente tremurătoare și confuze), și un rezultat al realității din care trebuie să reiasă aptitudinea ta pentru a discerne semnificația unei noi fațete a Egoului.

O breșă în zidul impenetrabil al omului permite accesarea unei realități create dintr-o imaginație care, prin doar un pumn de cuvinte, reușește să transforme o poveste într-un limbaj al vieții mai mult sau mai puțin formalizat logic.

Oricât de bun ar fi blindajul pe care ni-l creăm pe parcursul vieții, oricând poate apărea o breșă în acest zid aparent impenetrabil. Breșa sau breșele ce apar se datorează nouă înșine, prin neluarea în considerare a "punctelor de minimă rezistență", respectiv a punctelor slabe pe care toți le avem, dar nu toți recunoaștem existența lor.

O autocunoaștere profundă, o autoanaliză a Ego-ului care ne face să fim ceea ce suntem, ca și evaluarea prospectivă a cauzelor și efectelor, ne va face capabili să obturăm aceste breșe în timp util, devenind imbatabili în viitor.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-bresa-in-zidul-impenetrabil-al-omului.html